

MIX

HTTP://MIX.METHODISTA.HU

VII. ÉVFOLYAM 61. SZÁM

SZERZŐINK:

SZTUPKAI KRISTÓF
HECKER HÉLA
KISS GYULA ZSOLT
SZUHÁNSZKY TÍMEA
BOZSÓ CSILLA
KHALED-TÖMÖRI
BOGLÁRKA
KHALED A. LÁSZLÓ

EBBEN AZ ÉVBEN ÜNNEPELJÜK CHARLES WESLEY (1707-1788) HÍRES METODISTA ÉNEKKÖLTŐ ÉS PRÉDIKÁTOR SZÜLETÉSÉNEK 300 ÉVES JUBILEUMÁT. ÉNEKEI NAGY HATÁSSAL VOLTAK A METODISTA MOZGALOMRA SZERTE AZ EGÉSZ VILÁGBAN. EBBŐL AZ APROPOBÓL JÖTT LÉTRE AZ A CSALÁDI TÁBOR, AZ EURÓPAI METODISTA FESZTIVÁL, AMELYEN KÖZEL 1000 FŐ ÜNNEPELHETETT EGYÜTT.

LET'S CELEBRATE! II. METODISTA FESZTIVÁL POZSONYBAN

SZTUPKAI KRISTÓF

A gazdag tartalmú programsorozatra a szlovák főváros Gazdasági Tudományegyetemének parkjában (Horsky Park), a Zeltmission sátraiban gyűltek össze Európa metodistái. A legtöbben természetesen a házigazda szlovákok voltak, de sokan jöttek Nagy-Britanniából (Írország, Észak-Írország, Wales, Skócia) és Németországból. Skandináviától és a Balti államoktól kezdve (Dánia, Norvégia, Svédország, Finnország, Észtország, Lettország) Oroszországon, Ukrajnán és Közép-Európán keresztül (Svájc, Ausztria, Csehország, Lengyelország, Szlovákia, Magyarország) egész a Balkánig (Szerbia, Macedónia, Bulgária és Albánia), minden országból képviseltették magukat metodista gyerekek, fiatalok, középkorúak és idősebbek is. Emellett voltak kisebb-nagyobb csoportok Portugáliából, Spanyolországból, Olaszországból és az USA-ból, illetve egy 30-40 fős ghánai csapat is gazdagította jelenlétükkel a fesztivált.

Szint hoztak ebbe a gyakran olyan sápatagnak tűnő Európába. Lendületes temperamentumukkal és fantasztikus afrikai zenéjükkel nagyon nagy örömet okoztak a jelenlevőknek. Magyarországról 11 fő vett részt teljes időben a programsorozaton, emellett egy-egy napra, rövidebb időre átjöttek még magyar testvérek, szintén 11-en. A résztvevők létszáma a vasárnap délelőtti, ünnepi záró-istentiszteleten meghaladta az 1000 főt. A tábor szervezői gárdájában hazánkat Lakatos Lilla képviselte.

A II. METODISTA FESZTIVÁL PROGRAMJA SORÁN ELŐADÁSOKON, SZEMINÁRIUMOKON, KISCOPORTOS ALKALMAKON, ISTENTISZTELETEKEN ÉS SZÁMOS ZENEI PROGRAMON VEHETTÜNK RÉSZT.

A napi program egy reggeli énekléssel, néhány izgalmas interjúval és beszámolóval, valamint imával kezdődött, majd bibliatanulmányon vehettünk részt különböző helyszíneken. Itt egy-egy bibliai szövegrészt tanulmányoztunk mélyebben. Tettük ezt-többek közt én is - a nyelvi korlátok leküzdésével. Nem sokkal ebéd előtt pedig az egész parkot ellepték a 8-12 fős Wesley-csoporthoz, ahol lehetőségünk volt beszélgetni, elmélyíteni a bibliai gondolatokat. Az volt az ötnapos tábor egyik célja, hogy kifejezhessük közös európai metodista törekvésünket, és alkalmat találjunk az európai metodista egyházak tagjai számára a találkozásra, eszmecserére, hiszen van mit tanulnunk a másiktól, és reményeink szerint van mit adnunk is a másíknak. Délután úgynevezett workshop-okon vehettünk részt. 33 lehetőség közül választhatunk. Pozsonyi városnézés, sportfoglalkozás, bibliodráma, a tábori kórusban való éneklés mellett különböző előadásokat hallhattunk a világot átszövő metodista missziókról, evangélizációkról és a legkülönbözőbb szolgálatokról. A nap fő pontja az esti evangélizáció volt, melynek minden

FESTIVAL 2007

1-5 August 2007, Bratislava

nap más volt a felelőse (Közép- és Dél-Európai Centrálkonferencia, Európai Metodista Ifi Tanács, Európai Missziós Tanács, Európai Metodista Tanács). Különleges hangulatuk volt ezeknek, a gazdag programmal átszőtt esti alkalmaknak, melyeket két egymásba kapcsolt tiszaliget-méretű nagysátorban tartottunk. Nagyon sok megszólalás, beszámoló, személyes bizonyágtétel hangzott el három különböző nyelven: angolul, németül és szlovákul. Az esti alkalom után a fiataloknak a „Late night café” biztosította a kötetlen beszélgetéshez és a finom falatokhoz a lehetőséget.

LET'S CELEBRATE! ÜNNEPELJÜNK! EZ VOLT A II. METODISTA FESZTIVÁL MOTTÓJA. EZT A FELKIÁLTÁST SOKFÉLEKÉPPEN ÉRTELMEZTÜK A HÉT FOLYAMÁN. MINDEN NAP VOLT EGY TÉMÁNK, AMIT ÜNNEPELTÜNK.

Szerdán például azt, hogy „szeretve vagyunk”. Ehhez a naphoz az 1Jn 4,16 adta az igei alapot. „És mi ismerjük és hisszük azt a szeretetet, amellyel Isten szeret minket. Isten szeretet és aki a szeretetben marad, az Istenben marad, és Isten is őbenne.” Az esti istentiszteleten dr. Patrick Streiff svájci püspök hirdette az ígét. Ezen az estén a magyar delegáció fiataljai is szolgálhattak. Egy zenés pantomimmal igyekeztünk az ígehirdetést előkészíteni, melyben Krisztus váltságát és irántunk tanúsított szeretetét jelenítettük meg. Számomra nagy élmény volt szavak nélkül bizonyosságot tenni arról, hogy Jézus az én bűneimet is elvette.

A második napon Lk 18,16 alapján a fiatalságot ünnepeltük. „Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: »Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.«”

A harmadik napon abban a reménységben ünnepeltük együtt „idegenségünket”, hogy van egy Istentől készített örök hajlékunk. „Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön.” (Zsid 11,13).

Az utolsó előtti napon különbözőségünk ünneplése mellett egy nagyon fontos igei üzenet volt a középpontban a Gal 3,28 alapján. „Krisztusban tehát nincs zsidó, sem görög, nincs szolga, sem szabad, nincs férfi, sem nő, mert ti mindnyájan egyek vagytok a Krisztus Jézusban.”

Az utolsó napon pedig, a táborzáró együttléten azt ünnepeltük, hogy mindannyian utazók, vándorok lehetünk egy csodálatos úton. „Amikor Jézus továbbment onnan, meglátott egy embert ülni a vámnál, akit Máténak hívtak, és így szólt hozzá: »Kövess engem!« Az felkelt, és követte őt.” (Mt 9,9).

Csernák István szuperintendens 2003-ban azt írta az első potsdami metodista fesztiválról, hogy azzal a konferenciával egy utat készítettek elő egy olyan hagyománynak, amiben az európai metodista családok ilyen jellegű táborban cserélhetik ki tapasztalataikat és örülhetnek az egymással való közösségnek az Úrban, valamint az érdeklődés alapján remélték, hogy meglátják a további utat. Úgy gondolom, hogy megtalálták ezt az utat, hiszen az érdeklődésre idén sem lehetett panasz, valamint a tábor lelkülete, kiállása, megszervezése mind azt mutatta, hogy igenis fontos ezt a fajta kapcsolattartást folytatni, hiszen mindegyikünk számára nagy áldásokkal jár.

Lelki feltöltődéssel, kapcsolatokkal, melyek lehet, hogy országhatárokat lépnek át, illetve azzal a csodálatos érzéssel, hogy keresztyénységünket szerte Európában és a világon több millióan a Metodista Egyház keretein belül éljük meg. Biztonságérzetet ad az a tudat, hogy hazánkban, a Metodista Egyház egy piciny, ám nagyon fontos fogaskerék, amely bekapcsolódik a nagy metodista gépezetbe. Jó volt találkozni testvérekkel, és metodistaként bizonyosságot tenni elkötelezettségemről. Bár először vagyok keresztyén, és csak azután metodista, de úgy gondolom, ebben a világban fontos dolog az, hogy tartozhatok valahová. Egy olyan családdhoz, egy olyan egyházhoz, ahol Pál apostol szavaival- a megfeszített Krisztust hirdetik.

KÉPEK A II. METODISTA FESZTIVÁL RÓL (IFJ. SZABÓ PÁL KÉPEI)

MÉG TÖBB FOTÓ A WWW.METHODISTA.HU HONLAP AKTUÁLIS/FOTÓK MENÜPONTJÁ ALATT!

KI MERI ÉSZREVENNI A KÉRDŐJELEKET?

HECKER HÉLA

A hitmélyítő tábor, ha jól tudom, idén már huszonötödik alkalommal került megrendezésre. (Respect Gyurkó József!) Negyed század alatt elvileg egész sok minden történhet, de nem feltétlenül. Amennyiben még maradt valamennyi számolási készségem az érettségi után, több-kevesebb bizonyossággal állíthatom, hogy idén hatodik alkalommal vettem részt ezen a táboron. Elég idő ahhoz, hogy nagy dolgok történjenek. Elvileg. Mégis: Ahogy tágul a világ, eléri az ember számára már be nem fogadható méretet, egyre kisebbek leszünk mi, rajta lakók. A lehetetlenségek halmazával szemben mind kevesebbel beérjük, ha önmagunkról van szó. Egy kicsit szomorkás, de nem szomorú, egy kicsit mosolygós, de nem boldog, egy kicsit hívő, de hol van már ez attól, hogy keresztény. S természetesen: egy kicsit Isten – az egy kicsi Isten, nem a Mindenható.

Vagy én lettem vájtabb fülű, vagy valóban sokkal keményebb volt ezen a héten a mondanivaló, mint szokott. Nem a tartalom változott, hanem a mondás módja: sokkal közelebb állt a főlészóításhoz kérlelő becézgetésnél. Így volt ez nagyon jól. Nyitott szívvel és füllel önmagamba kellett ütköznöm a hét folyamán, pedig milyen kényelmesen messze sétáltam már onnan. Van egy mondás, sajnos fogalmam sincs, ki mondta, így szól: Nem Isten van távol tőlünk – mi vagyunk távol önmagunktól.

A héten a zsidó nép szabadulástörténete volt a vezérfonal, ehhez kapcsolódtak mind a délelőtti, mind a délutáni kiscsoportos alkalmak, ahol szó volt a vágyakról, a megtérésről, a szabadításról, az őszinteségről. A kiscsoportban, amelyiknek tagja voltam a héten, heten voltunk, mind lányok. A légkör adott volt, de arra ami történt, tényleg nem számítottam. A teadélutánozgató hangulatból merész nyíltság nőtt ki magát. Első alkalommal az őszinteségről volt szó, arról, hogy az Isten tehetetlen velünk szemben, míg önmagunk mellé oda nem állunk, vállalva azt, amink éppen van, és azt a sokat, amink nincs. Ez az első lépcsőfok a Felé vezető úton. (Elég szélsőséges példa, de szemléltetésre kiváló: Amíg az alkoholista azt gondolja magáról, hogy nem az, addig nincs az a hatalom, ami megszabadíthatná az italtól.) Amíg azt gondolom: jól vagyok én így, kicsit bűnösen – persze, ki nem az? –, több generáción átívelő hívő fölmenőkkel, addig a gyakorlati életben Isten nem lesz más, mint szükséges védelmi felszerelés, pótkerék nagybaleset eséseére, de semmi több, semmi olyan, ami létfontosságú volna a mai napomhoz.

Tovább gondolva a dolgokat, második nap beszélgettünk a megtérésről: mit is jelent ez valóban? A legtöbbször emlékezett kiskori 'előre mentem mert azt mondták hogy utána jó lesz és jó lett' történésekre – akár évente több alkalommal is – belső, érzelmi mozgolódásokra, könnyekre és fölismerésekre, de azt is be kellett látnunk, hogy ezeknek a talán már több éves eseményeknek a mai életünkre nézve nincs túl nagy jelentőségük. Hiányzik valahol egy tudatos, akarati döntés, ami napról-napra a halálra menők készségével mondja az Istennek: Igen, ma is meg akarok halni önmagamnak, azért, hogy a Te akaratod megvalósulhasson életben. Mintha a döntés súlyának felelősségteljes föl vállalása hiányozna a megtérés-élményeinkből. Mert azzal, hogy úgy mond megtértem, nincs minden tökéletes rendben, ez csak az első lépés azon a hosszú úton, ami az örökkévalóság kezdéséig tart. Hazugság volna azt állítani, hogy ez a fölemelt kezek vidámparki

diadalmenete vattacukor-felhőkben, nem volna igaz azt állítani, hogy az Isten útját választani sokszor nem kínkeserves – önmagunk megöklésével jár, Rá nézve, nem magunkra. S ha ezen a földi síkon maradunk azt hiszem nem is túlzottan rózsás kilátások ezek. De ahogy többször hangsúlyozva lett: ez az ember méltósága – nem programozott automata, hanem küzdésre kész létező, akinek adott a szabadság mind az elmenekülésre, mind a harcra. S akkor még nem is tekintettünk messzebbre, abba a vég nélküli létezésbe, ami mellett az emberi küzdelmek mind ideig való, eltörpülő semminek tűnnek.

Szó volt a próbákról, a szenvedésről, s ennek kapcsán Jóbról is. Jób, az igaz ember, akihez képest hol vagyok én, milyen magas fokú szenvedést kellett hogy hordozzon. Fedhetetlen ember volt, emberi szemmel nézve tökéletes, mégis, saját létezésének semmi voltaéhoz kellett eljutnia ahhoz, hogy kimondja: Isten, eddig csak hírből ismertelek, de most már saját szememmel láttalak. S bár nem vagyok kompetens a Biblia szakmai értelmezésében, úgy gondolom, ez a mondat az, amikor Jób megtért, ezzel a mondattal kezdődött valami egészen új az ő életében.

Nagyon kemény határvonal van az üres vallásosság – minden ifin, minden istentiszteleten, minden táborban ott vagyok, hangosan és szépen éneklek, és kedves vagyok mindenkihez és segítőkész – és a naponkénti Krisztuskövetés közt. S ha őszinte vagyok, be kell látnom: ez utóbbira vagyok a leginkább alkalmatlan. Hiszen annyi vágyakozás feszül bennem még egymás ellen is, nem hogy az Isten akarata ellen! Az események áradásában telnek a napjaim, bedarálnak a történések, s föl sem merül a kérdés: Ma keresztény voltam, vagy csak hagytam, hogy megtörténjen, ami jön? Jelentett ma valamit is az, hogy Jézus mellett döntöttem, vagy eszembe sem jutott Ő csak a szokásos esti, álomba zuhanás előtti imádkozásnál?

Szeretek kérdezni, azt hiszem alapvetően kíváncsi természetű ember vagyok. De a tekintetemet sokszor nem a megfelelő irányba fordítom, nem a valódi kérdéseket teszem föl, hanem álproblémák és nem aktuális dilemmák sűrűjében telnek a napjaim. Ezek közt természetesen válaszokat sem találok, hiszen rossz maga a kérdésfelvetés is.

Szeretnék bátor lenni arra, hogy a helyes kérdést tegyem föl minden nap, elsősorban önmagamnak: kész vagyok ma is tudatosan a döntésem mellé állni, s vállalni annak minden következményét a mai napomra nézve? S igen, lesznek napok, amikor azt mondom majd: nem, ma ezt nem akarom, rossz az idő, fáj a gyomrom és különben is. Leszek-e bátor kimondani ezt is, s utána hozzá tenni: Mindazonáltal ne az én akaratom legyen meg, hanem a Tied, Uram?

Hiszem, sőt, egészen bizonyos vagyok abban, hogy a valódi kérdések megválaszolásában nem fog késlekedni az Isten. S Ő az egyedüli, Aki a kérdőjeleket ponttá – vagy épp felkiáltójellé – változtathatja.

AKIKNEK EZT A HETET KÖSZÖNHETJÜK: THALY GABRIELLA, SZUDA ZSOLT, GYURKÓ JÓZSEF, HECKER FRIGYES ÉS AZ ELKÉPESZTŐ TEHERBÍRÁSÚ KONYHÁSOK: KLÁRA ASSZONY ÉS SZUHÁNSZKI JÁNOS A PÉCSI GYŰLEKEZETBŐL.

VOLT EGYSZER EGY EVANGÉLIZÁCIÓ

KISS GYULA ZSOLT

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyülekezet a Felsőerdősor 5. szám alatt Pesten, ott, ahol a kurta farkú malacok már nem túrnak, mivel Budapestre ilyeneket csak feldolgozott állapotban szoktak beengedni. Túl az Oktogonon, és a Kodály köröndön, de a Lövölde téren még innen, volt egy gyülekezet, ami már vagy száz éves, és mint ilyen, már sokat megélt. Megélte a háborút, megélte a ház államosítását, megélte 1956-ot, egy egyházszakadást, az egyházközpont elköltözését, és a gyülekezet egy részének elszakadását a Kiscelli utcába. Szóval, ha emberről beszélnék, akkor azt mondanám, ősz öreg apóka. De ez a gyülekezet gyerekzivajtól hangos, és egyáltalán nincs előregedve. Igaz nem is egy ifiúsági gyülekezet.

Ebben a gyülekezetben volt egy evangelizációs hét, amit a helyi népszokás missziói bevetésként szokott még nevezni. De akárhogyan is neveznék, nem volt ilyen ebben a gyülekezetben már évek óta. Hogy miért? Ennek több oka van, itt csak egyet említenék meg – amíg a Kiscelli és a Felsőerdősor gyülekezetei egy körzet voltak, minden evangelizációs törekvés a Kiscellire összpontosult. De most ...

A gyülekezettől Gyurkó József lelkipásztor testvérünk felkérését kapott, hogy az immár hagyományos hitmélyítő hét folytatásaként már harmadik éve tartott ifiúsági evangelizációs hetet itt tartsa meg. Ami felkérést, kihívást Józsi imádságos szívvel elfogadott. Így 2007 augusztus elején a fiatalok beköltöztek a felsőbe egy hétre. Úgy látjuk, hogy az Úr által elkészített hét volt ez, hiszen eredetileg nem ide volt tervezve az alkalom. Állandó segéderőként a Kiscelliből Pásztor Zsófi a Felsőből pedig én voltunk, de többen segítettek alkalmanként, nem is beszélve a lelkes családról Erzsiekről.

Nem krónikát szeretnék írni a hétről, csupán felvillanásokat, hangulatképeket, és a hatásairól néhány dolgot. Nagyon tetszettek a reggeli áhítatok, különösen az, ahogyan személyessé váltak ezek a beszélgetések. A legjobb volt számomra, mikor elolvasva egy bibliai szakaszt, egyenként felolvastuk azt a mondatot, ami szólt hozzánk, és utána hangos imádságban válaszoltunk a megszólító Úrnak.

Nagyon tetszettek az esti alkalmat előkészítő ötletbörzék, hogy egymás ötleteit termékenyítettük meg, és gondoltuk tovább, és nem az volt a lényeg kitől jött az ötlet. Főleg az evangelizációt előkészítő pantomimhoz ötleteltünk sokat. Én nagyon szeretek énekelni, ezért a legjobban a dicsőítéseket, és a kapcsolódó felkészülést élveztem a legjobban. Az esti alkalmakon a gyülekezet is szemmel láthatólag örült az új daloknak.

A hét koncepciója az volt, hogy nem sokakat akarunk elérni, hanem a házban lakókat, de őket nagyon. Hogyan tudnánk a bezárt ajtókon áttörni? Ha baltával próbálkozunk, azt nem veszik jó néven. Ha be akarjuk szervezni őket, azt sem veszik jó néven? Hogyan lehetne a jeget megtörni? Tegyük értük valamit! Hát ez nem egy egyszerű ügy. Kitaláltuk, hogy tegyük kicsit barátságosabbá az udvart, a fák alatt ültessünk virágokat, a gyülekezet elé rakjunk virágdezsákat. Tartsunk kerti partit számukra! Hát ezt jól kitaláltuk! – Amikor elkezdtünk volna ültetni, akkor derült ki, hogy a jég vastagabb, mint gondoltuk, és nehéz olyat adni, amit nem kértek. De az akció mégis elérte a

célját, és ennek kapcsán elkezdünk beszélgetni a lakókkal, és a jég vékonyodott, néhol be is szakadt. Mégis elfogadták a virágokat, és jöttek néhányan a kerti partira, s akik nem jöttek el, azok is szeretetgesztust kaptak, és ablakaik mögül részesülhettek egy családi összejövetel látványában, illataiban, és légkörében. Lelki harc is történt – a hívogatókat és beszélgetéseket rendszeres imádság előzte meg és kísérte.

Egy alkalommal mentünk ki a Felsőből a Ligetbe énekelni, ami szintén érdekes élmény volt számomra, mivel alig értünk ki a helyszínre, az orrunk előtt pottyant be a tóba egy 2-3 éves forma kisgyerek. Az anyukája húzta ki, és a csuromvizes gyerekek a Felsőben tudunk némi száraz ruhát adni. Lehet, hogy csak ezért kellett kimenni a Ligetbe? Biztos nem csak ezért...

A hét elején az udvar díszítését, és a terem átalakítását végeztük. Pásztor Zsófi már sokkal korábban készített egy terem alaprajzot, amit ki is függesztett a gyülekezetnek, és most az evangelizációra hívogatóbb, barátságosabb külsőt kapott a terem. Az ajtóüveg matricafesték képet, az asztalok papír patchwork terítőket, más helyre került a szószék... A hét második felében a hívogató, és az esti alkalmakra való felkészülés lett hangsúlyos. A pantomim nagyon sokat adott Kovács Zoli prédikációihoz, és összességében nagyon tartalmas, színvonalas alkalmak voltak esténként. Külön felelőse volt a liturgiának, a dicsőítésnek, a pantomimnak. Nekem nagyon tetszett mindannyiuk, és az egész társaság odaszánása, igyekezete.

Milyen hatásai voltak ennek a hétnek? Kezdem a láthatókon. A terem átrendezése megmaradt. Az udvaron még nyílnak a virágok, és még pótolni fogjuk őket. A belépőt színes ajtókép, és virágdézsza fogadja, a barátságos üdvözlés mellett. S ami nem látható?

A gyülekezet kilépett az ajtón, nyitott a házban lakók felé, és hallatta a hangját. Barátság és szeretet gesztusokat tett az ott lakók felé, és bizonyosságot tett amellett, hogy nem a beszerzésük érdekelt, hanem ők maguk.

Szerintem a legfontosabb, hogy a gyülekezet és a házban lakók számára is egyértelmű lett – „élet van tebenned ó Jézus” Nagyon köszönjük Józsinak is, és a fiataloknak is az odaszánást, az imádságos munkát. És melleleg minden résztvevőnek a sok segítségét.

A FIATALOK NÉVSORA, AKIK A HÉTEN KÖZTÜNK DOLGOZTAK – MEGÉRDEMLIK, HOGY NÉV SZERINT EMLÍTSÜK ÖKET:

1. BOZSÓ ÁGI
2. CZABÁN ANGI
3. FEKETE ZOLI
4. GULYÁS ZSUZI
5. CSOMA PETI
6. GYURKÓ BALÁZS
7. GYURKÓ DONÁT
8. KERN MARCSI
9. KOVÁCS ZOLI
10. PÁSZTOR ZSÓFI
11. SZTUPKAI KRISTÓF
12. SZTUPKAI GERGŐ
13. VIGH BENCE

HOVA IS MEHETNÉNK, HISZ...

SZUHÁNSZKY TÍMEA

...ha nyár, akkor Tiszaliget. Nem de bár? De de bár! Az eredeti bibliai idézet így hangzik: „Uram, kihez mehetnék? Örök életnek beszéde van te nálad.” (Jn 6,68) Csak ha valaki nem tudná, mire is próbáltam utalgatni a címben!

Megint nyár, megint meleg, nagyon meleg és nem Hetes, hanem Tiszaliget, ami egyeseknek kár, másoknak nem. Valakinek új, valakinek a régi, valakit érdekel és valakit már nem. Mikor utoljára jártunk Tiszaligeten hideg volt és sok eső esett. Most meg pont ellenkezőleg: 40 fok, hőség és lihegés, így vagy a szoba vagy a teaház, de leginkább a STRAND enyhítette forró hangulatunkat!!! Persze a szokásos „napközis tábor” nem maradhatott el, mely szó szerint alapzajt és alap hangulatot teremtett. Ők mindig tudnak fejlődni, tömegileg s zeneileg is, mi miért nem? A kaja a szokásos, de volt jégkrém, csoki és a büfé egyéb finomságaival pótolhattuk az ízletes ételek utáni csillapíthatatlan vágyunkat. Még egy jó hír: nem volt szűnyog!

Mivel nem volt hangulatfelelősünk, ezért a hangulatot keresni kellett, amit meg is találtunk az esti teaházban és az éjszakákba nyúló maffiázásban. Piros, bokáig érő kis asztalok, fehér kis lámpákkal, a sarokba szőnyeg párnákkal és könyvekkel, míg a levegőben az ínycsiklandozó tea illata, hogy a maffia atmoszférájáról már ne is beszéljek. De inkább mégis! Az esti meleg levegő a nyitott ablakokon át áramlik be az első emeleti osztályteremben, a falon fekete tábla, körbe fűzőld lábú iskolapadok, melyek tetején 1-1 ember álmosan figyel, a piros székeken körben tucatnyi ember ül, lassan fogyatkoznak, félig alszanak, nem is félig...egyesek egészen. Hosszú, semmitmondó beszédek, nevetnek, de azt nem lehet, mert az is gyanús, na alvás, majd ébredés és így tovább. Mi ebbe a jó? De nem múlhat el ifi tábor maffia nélkül, ez már szabály, sőt parancsolat! Ha már parancsolat, akkor a téma: Fiatalok a Bibliában.

Ki tudna felsorolni párat? Mit párat? Pár tucatot! Hisz 2 órán át ezen agyaltunk az első nap előadása előtt, mert az a fránya közlekedés, a magyarországi utak, az a rémes 4-es!!! (Igaz Zoli?) Á, Zoli, ha már szóba került, szóval, ha fiatal és lelkész, akkor Kovács Zoli! Remélem fiatalnak érezted magad! Talán jobban átérezte a fiatalok helyzetét, és már volt egy kis tapasztalata, amit átadhatott egy-egy tízen-, huszonevesnek. Fejfel a falnak! Legyetek bátrak, miként bibliai hőseink fiatal korukban! Lásd Józsuét, aki harcba szállt mindenekkel! Lásd Dávidot, aki Góliáttal hadakozott népéért. Jonatánt, aki szembe fordult apjával, hogy Isten akaratát teljesítse, és akiknél a barátság sem elhanyagolható, hisz a fiatalok legbiztosabb kapcsolataik a barátaik – állítják ők! (A fiatalok szerelmeket, melyek örökké tartanak, most nem sorolom ide.) De legyetek olyanok, mint Timóteus, aki anyjától Loistól és nagyanyjától Euniktől örökölte a képmutatás nélküli hitet. (2Tim 1,5). Tehát hallgassunk az öregekre és kérjünk tanácsot tőlük, mert ők már voltak fiatalok, de mi még nem voltunk öregek, így ők jobban megértenek minket, mint mi őket – hallottam egy nagygyútól. Nekem tetszik!

Délutánonként alvás, punnyadás, beszélgetések, kis kézi ügyességek - origami, na meg tánc, amibe szó szerint annyira belemelegedtünk, hogy nem is akartuk abbahagyni, pedig azok az igazi, régi, népi táncok, milyenek is lehettek!

Egyik este koncert, másik este koncert. Végül annyira belejöttünk az egyre hangosabb és egyre dallamosabb számokba, hogy álmunkba is azt énekeltük. És egyeseknek le se kellett jönniük a színpadról, hisz minden idők legjobb pengetősei és fúvósai! (Geri, Márk) Remélem, azért hazajöttetek, mert a színpadot összepakoltuk, a sátrat lebontottuk! Ami abban a melegben nem volt egyszerű, de sok jó ember kis helyen, hát még nagy helyen, nemcsak, hogy elfér, de még nagyobb dolgokat vihet véghez!

Végül, de nem utolsó sorban köszönjük minden résztvevőnek és minden szervezőnek, hogy ismét emlékeztetést tett 2007 nyarából pár napot illetve, hogy jelenlétével emelte a színvonalat.

KISTOKAJ 2007

BOZSÓ CSILLA

Kistokajban idén is megrendezésre került az egyházzenei tábor. Az idén 11 szorgos diák kaphatott bizonyítványt, telis tele szép eredményekkel. Én már harmadik alkalommal vettem részt ezen a zenével teljes, szorgos, de mégis vidám héten. Mindig várom az ismerősökkel találkozás örömét, és mindig örülök az új arcoknak is. Az idén 4 bátor és lelkes újonc vállalkozott a programokban gazdag hét kitartást igénylő feladataira.

A korai felkelés alapkövetelmény, hiszen 7-kor már reggelizünk és miután testünk jóllakott, 8 órától lelkünk táplálására reggeli áhítatokon veszünk részt. A „mindennapi kenyereinket” értékes tolmácsok tették számunkra is emészthetővé, mint pl.: Szuhánszky István, Szabó Dániel, Erdei-Nagy László, vagy a helyi református lelkész.

Ezután kezdődött a lényeg: karvezetés óra az első két évfolyamnak Erzsike Néni, a többieknek Szuhánszki Tanár Úr vezetésével. Dél előtt és után is folyamatosan csiszoltuk gyémánt torkunkat Marika Néni válogatott eszközeivel. Mindent megtett annak érdekében, hogy hallható is legyen a mindannyiunkban ott rejtőző énekes.

Ébéd után kezdődtek a harmónium órák, az estét pedig kóruspróba koronázta, amin a miskolci Esterházy Kórus tagjai segítettek megszólaltatni a kórusműveket. Mielőtt bárki azt gondolná, hogy beleszakadtunk a gyakorlásba, elárulom, találtunk időt a kikapcsolódásra egy kellemes ping-pong asztal társaságában. A délutánok örömeire pedig a falubeli nagyon kedves nénik finomabbnál finomabb süteményeket készítettek nekünk, ha más nem talán ez is kedvet csinálhat mindazoknak a részvételhez, akik még nem próbálták a megmérettetések eme formáját.

Szereplésre is bőven volt lehetőségünk két bibliaórán, vasárnap pedig Miskolcon, az istentiszteleten és a délutáni vizsgálhangversenyen. Én úgy gondolom minden szereplést egy-egy szép emlékként fogunk őrizni egy polcon a nagy beszélgetések és a „vizgabakik” mellett.

Végül pedig szeretnék mindent megköszönni mindenkinek, aki lehetőséget adott a tábor megteremtésének, és azoknak, akik részvételükkel járultak hozzá ehhez az élménydús, boldog héthez.

SOKFÉLEKÉPPEN TUDJUK DICSÉRNİ ISTENT...

KHALED-TÖMÖRI BOGLÁRKA

2006 elején dalszerzı pályázatot tettünk közé a MIX újság 50. számának megjelenése alkalmából, melyre metodista fiatalok saját szerzésű dalait vártuk. A kiírásra 8 szerzıtıl 12 dal érkezett, melyet egy verssekkel, elmékedésekkel, zsolttárokkal tűzdelt áhítatos füzetben adtunk közre a tavaly novemberi MIX napon.

A mővekbıl egy meglehetősen színes csokor állt össze. Volt közöttük dicséret, vallomás, zsolttárparafrazis, illetve olyan is, amely az emberi élet harcairól, kihívásairól szólt. Értékelésükre egy négy tagú zsűri állt össze, közöttük Orthné Gábor Ildikó és Orth Gábor a Magyar Honvédség Központi Zenekarának zenészei az óbudai gyülekezetbıl, Fekete Zoltán, a Fesztiválzenekar brácsása a pesti gyülekezetbıl, és jómagam – a MIX újság képviseletében – szintén az óbudai gyülekezetbıl. A sok színvonalas dal között – melyek közül valamennyi önálló léttel bír, egyedi hangzással, mondanivalóval és érzésvilággal – nehéz volt a rangsorolás. Sok esetben nagyon csekély pontbeli eltérés volt a helyezettek között. Megpróbáltunk egy objektív mércét alapul venni, így a dalok pontozását három szempont szerint végeztük: a zene, a szöveg és a prozódia szerint kategóriánként 1-5 pontot, egy-egy zsűritagtól 15 pontot, összesen pedig 60 pontot lehetett szerezni.

Bemutatásra, illetve eredményhirdetésre a tiszaligeti családi tábor első teaházi estéjén került sor, ahol családias, kötetlen légkörben, egy tea társaságában maguk a szerzık szólaltatták meg dalaikat mesélve azok megírásának körülményeirıl, illetve a mővekhez fıződı gondolataikról, érzéseikről. Az értékelés során számomra nehézség volt a kottasorok mögött pontosan kiolvasni (a pontozás a benyújtott kották alapján történt), hogy vajon valóban ugyanarra gondolt-e a szerzı a mő születésekor, mint amire én is gondolok, ami a kottaképből le van írva? Helyesen értelmezem a kottát? Vajon Ő hogyan szólaltatná meg? Az elıadói estén ezekre a kérdésekre is válasz született, s jó alkalom volt ez egymás mélyebb megismerésére is. Jó volt megtapasztalni, hogy ennyire sokszíniiek vagyunk, sok mondanivalóval, kifejezéssel, s hogy ilyen sokféleképpen tudjuk dicsérni az Istent. A tavalyi év sikerén felbuzdulva a dalszerzı pályázat idén is kiírásra kerül majd. Izgalommal várjuk a folytatást.

A 2006-OS DALSZERZŐ PÁLYÁZAT VÉGEREDMÉNYE:

1. TARSOLY ALETTA: ÉNEKKEL SZERETLEK! (58 PONT)
2. ERDEI-NAGY RÓBERT: ADD ÁT SZÍVED! (56 PONT)
2. KOVÁCS ZSUSZANNA: AJÁNDÉKBA KAPTAD AZ ÉLETED! (56 PONT)
3. KOVÁCS ZSUSZANNA: NEM JÁTSZOD EL... (53 PONT)
4. HECKER RÓBERT: ÚRAM MIND JOBBAN SZERETLEK! (49 PONT)
4. HECKER RÓBERT: UGYE TUDOD ÚRAM? (49 PONT)
4. KOVÁCS ILONA: OLYANOK VOLTUNK, MINT AZ ÁLMODÓK... (49 PONT)
5. HECKER RÓBERT: JÉZUS, JÉZUS, JÉZUS! (48 PONT)
5. KOVÁCS ILONA: HOZD EL KÖZÉNK A FÉNYT! (48 PONT)
6. BOZSÓ ÁGNES: ÉNEKELJ AZ ÚRNAK! (47 PONT)
6. ERDEI-NAGY CSABA: JÉZUS TÉGED VÁRLAK! (47 PONT)
7. TARSOLY GYULA: NE FÉLJ, MERT MEGVÁLTOTTALAK! (45 PONT)

Szia...

DALSZERZŐ pályázat 2007

DALSZERZŐ PÁLYÁZAT

Szerkesztőségünk 2006 januárjában dalszerző pályázatot írt ki a MIX újság 50. számának megjelenése alkalmából. A kiírásra nyolcan figyeltek fel, nyolc szerző tisztelt meg bennünket dalaival. Ígéretünkhöz híven a pályázatra beérkező dalokat egy kiadványban ősszel meg is jelentettük - Jézus szól hozzád! címmel -, így téve közkincsé az értékes szerzeményeket.

A nagyszabású projekt azonban csak idén nyáron, a tiszaligeti Családi Táborban zárult le. A tábor első estjén dalszerzőink nagy közönség előtt maguk adták elő dalaikat, végül pedig az eredményhirdetésre is itt kerülhetett sor.

2006-os pályázatunk arról győzött meg bennünket, hogy a metodista egyház ma is zenészegyház. Tehetséges, fiatal zenészek, dallam- és szövegírók vannak köztünk, akik énekeikkel segítenek, tanítanak Isten megszólítására, dicséretére, az énekes imádságra.

A dalszerző projekt jó tapasztalatai arra készítetnek, hogy a pályázatot újra írjuk ki! Ismét várjuk tehát a legjobb saját szerzésű dalokat!

A pályaművek **2008. március 15-ig** postai úton nyújthatók be. A beérkező dalokat ismét egy kiadványban szeretnénk majd közre adni. Dalszerző est és eredményhirdetés a 2008-as Családi Táborra várható!

Üdvözlettel:

A MIX újság szerkesztősége

CÍMÜNK: 1032 BUDAPEST, KISCELLI U. 32.

A BORÍTÉKRA KÉRJÜK RÁÍRNI: DALSZERZŐ PÁLYÁZAT 2007

INDUL AZ ÉV...

KHALED A. LÁSZLÓ

Indul az év - mondjuk diáknyelven szeptember tájékán. Ilyenkor nem a januári újrakezdés izgalmait éljük át, de a „határelmény” hasonló. Valamit lezárunk, valamit magunk mögött hagyunk, valami elmúlt - és valami újat kezdünk, valamibe bele vágunk, valami ismeretlen áll előttünk. Jó, hogy ezt az évkezdést is Isten kezébe rakhatjuk, ugyanúgy ahogy az új esztendő elején szoktuk. Talán jó alkalom ez az „újévhatár” arra, hogy visszaidézzük 8-9 hónappal ezelőtt, 2006 végén, 2007 elején honnan is indultunk, hogyan is terveztük ezt az évet, s ezekben a terveinkben hol is állt az Isten. Egy szóval: összegezhettünk.

Amikor ezen a cikken, a visszanézésen, visszatekintésen gondolkodtam a MIX hat évvel ezelőtti indulása jutott eszembe. Hat év. Hat évvel ezelőtt, 2001 őszén egy ifjúsági szövetség alapításába fogtunk. Az összefogás mögött fiatalok álltak, akik - hiszem, hogy a Lélek indítására - készek voltak arra, hogy időt és energiát áldozzanak a misszió új formáinak felfedezésére. A Metodista Ifjúsági Közösségek Szövetségét az ifjúsági misszió kiterjesztéséért, fejlesztéséért találtuk ki az induláskor. Jézus szeretetét megélni másokkal, Jézus szeretetébe behívni másokat az új, addig ismeretlen formák segítségével - talán ez lehetne a mottója a MIX által az elmúlt évek során szervezett számos programnak (országos kenutúrák, focibajnokságok, csillagtúra, pólók, MIX nap, zenekar, honlap, újság, egy kiadvány és még ki tudja mi minden).

Vajon jól láttuk-e, hogy ezt kell csinálnunk? Jó irányba mentünk-e az új formákkal? Vajon elértünk-e másokat, s ezzel elértük-e eredeti célunkat, ifjúsági missziót végeztünk-e? A hat év alatt a MIX vonzáskörzetében felnövő fiatalokat vajon sikerült-e szolgáló, tehervállaló tanítványokká segíteni, nevelni a gyülekezetekben? Tudtunk-e tanítványozni? Hiszem, hogy a MIX-nek ez is feladata volt, s bízom benne, hogy a Lélek tudott általunk munkálkodni. A gyülekezetekben a MIX-ben megkezdett kreatív, szolgáló, tehervállaló munka nyitott folytatására van szükség! Erre szeretnénk bízni minden fiatalt, aki egykor (vagy most még) a MIX missziós munkájában szolgált (vagy most szolgál).

Még három hónap van hátra az évből. Őszel az Ifjúsági Bizottság ajánlásával az Országos Ifjúsági Vezetőképző Konferencián vehetünk részt (Gyűjtőpont, november 9-11. - www.yfc.hu/gyujto), télen pedig a két ünnep között ifjúsági csendesnapok lesznek, talán Szolnokon. A hagyományos MIX napunk idén talán rendkívüli formában kerül megvalósításra: az első novemberi szombaton a találkozó helyett, vagy azzal egy időben, országos ifjúsági imanapot hirdetünk. Vágjunk bele az „újévbe” együtt, imádságos szívvel! Isten áldja meg munkátokat, legyen békesség köztünk!

MIX – A METODISTA IFJÚSÁGI KÖZÖSSÉGEK SZÖVETSÉGÉNEK HAVILAPJA

FŐSZERKESZTŐ: KHALED A. LÁSZLÓ • ROVATSZERKESZTŐK: BOZSÓ CSILLA – RÓLUNK SZÓLVA, CSÁSZÁR JUDIT – IRODALOM, GYURKÓ DONÁT – APROPÓ, KHALED-TÖMÖRI BOGLÁRKA – ZENE, LAKATOS JUDIT – MŰLT-KOR, ORSÓS KRISZTINA – TURMIX, SZABÓ MARIANN – NAGY VILÁG, SZTUPKAI GERGŐ – LAPZÁRTA • SZERKESZTŐSÉG: 1032 BUDAPEST, KISCELLI UTCA 73. • TELEFON: 06-20/824-8379 • E-MAIL: MIXUJSAG@MIX.METHODISTA.HU • AZ ÚJSÁG HONLAPJA: [HTTP://MIX.METHODISTA.HU/MIXUJSAG](http://mix.methodista.hu/mixujsag) • MEGJELENIK: SZEPTEMBERTŐL JÚNIUSIG ÉVENTE TÍZ ALKALOMMAL. • ELŐFIZETÉS: A RÓZSASZÍN BELFÖLDI POSTAUTALVÁNYON A FŐSZERKESZTŐ NEVÉRE ÉS A BUDAPESTI CÍMRE FÉL ÉVRE 1000 FORINTÉRT, EGY ÉVRE 2000 FORINTÉRT!